

Foaie săptămânală de folos tuturor creștinilor

— Intocmită de preotul IOSIF TRIFA —

Supliment la foaia „Lumina Satelor“ | Un număr din foale costă: Lei 2·50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.“) 100 Leu.

„Căutați la paserile ceriului“

(Matei 6, 26).

»Căutați la paserile ceriului — a zis Isus Mântuitorul — că nici seamănă, nici seceră, nici adună în jînjișe și Tatăl cereșc le hrănește pe dânsenele. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?« (Matei 6, 26).

De un an de zile stau într'un sanator așezat într'o pădure, unde este și lumea paserilor. Aici, în lumea paserilor, am văzut mai deaproape cât de adevărat sunt cuvintele Mântuitorului de mai sus.

Paserile ceriului ne sunt o predică vie, în multe privințe. Întâi, ele ne predică despre cum grijesc Tatăl cereșc de ele. Nici un fel de pasere nu strâng mâncare și totuși ele își au zilnic hrana lor, atât vara cât și iarna. Tatăl cereșc se îngrijește și iarna de hrana lor.

Astă toamnă, când dădea iarna, un pițigoi mic și slab dădea târcoale în jurul fereastrii mele. Probabil era și bolnav. Sărmănu! — mi-am zis în mine — oare cum va ieși din iarnă această păsăruică mică și slabă? Păsăruica venia regulat în fiecare dimineață la fereastra mea. Am observat că ciugulea pe cogile unor nuci aruncate pe fereastră. Văzând acest lucru, am luat o nucă, am spart-o și i-am aruncat-o de hrana. În cealaltă zi tot aşa. Și de atunci, în fiecare dimineață și seară, păsăruica se prezenta la fereastră să-i aruncă porția de nucă.

Așa a mers toată iarna, iar acum sosind primăvara, și-a luat rămas bun dela mine apucând calea pădurii și a câmpilor unde găsește hrana bogată.

Ce întâmplare plină de învățătură! Pentru o păsăruică mică și slabă, iată Domnul Dumnezeu s'a îngrijit să-i trimîtă un salvator, un măntuitor în persoana mea. Si pentru noi, cele mai alese făpturi ale Lui, oare bunul Dumnezeu nu se îngrijește tot aşa? »Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât paserile?« Bada, numai cât noi n'avem destulă credință. Eu mă gândesc chiar la mine. Zăcând și eu bolnav, mă gândesc, oare păsăruica pe care Domnul a salvat-o prin mine, nu-mi este și mie o predică să am mai multă credință și încredere în Domnul și Măntuitorul meu.

»Aruncați asupra lui Dumnezeu toate îngrijorările voa-

stre, și El însuși îngrijește de voi« (1 Petru 5, 7). Ce solide! dar noi n'avem credință destulă pentru a o trăi. »Aruncă spre Domnul grijă ta și El te va hrăni« (psalm 54, 25). »Domnul are grijă de mine« (psalm 39, 23). Ce încredințare dulce! Câtă însă o trăesc??

Dar paserile ceriului ne sunt apoi o predică vie și prin altceva: prin cântările lor.

Tatăl cereșc se îngrijește de ele, dar în schimb, și ele îi slăvesc neîncetat prin cântările lor. Pădurea e cu adevărat o biserică ce răsună de cântecele de slavă ale păsărelor. Pasările își fac regulat cântările și rugăciunile lor. Ascult în fiecare dimineață cântarea lor. Indată ce se trezesc, înainte de a pleca după hrana, pasările își fac Utrezia lor de dimineață. Răsună pădurea de »slujba« lor.

Și seara tot aşa. Înainte de a se culca, paserile își fac Vescernia lor. Răsună pădurea de »slujba« lor de seara.

Și de aceia, paserile nu duc lipsă de nimic. Noi însă lucrăm și asudăm de seara până dimineață și totuși ducem lipsă de toate. De ce? Pentru că nu »căutăm la paserile ceriului«.

Creștinii cei dintâi »căutați la paserile ceriului«. Erau și ei »în fiecare zi în biserică, laudând pe Dumnezeu« (Faptele Apostolilor 2, 46), de aceea »nu era nici unul printre ei care să ducă lipsă și un mare dar era peste tot« (Faptele Apostolilor 4, 33–34).

Însă creștinii de azi nu mai »căutați la paserile ceriului«; în câte locuri se strâng creștinii de azi în fiecare dimineață la biserică să se roage? Câte biserici și câte case răsună zilnic de rugăciunile și cântările noastre de slavă lui Dumnezeu??

(Va urma).

In jurul criticei dela Arad.

Dela preaiubitul nostru frate și îndrumător al Oastei I. Gr. Oprisan, din București, primim spre publicare următoarele:

Mult iubitul nostru Părinte sufletesc!

Citind observațiile Prea Sfințitului Grigorie de la Arad cu privire la »Oastea Domnului«, publicate în foaia eparhială, am rămas surprins de aprecierile P. S. Sale.

Si aşteptam, tocmai, să văd răsunetul lor în sufletul frației tale. El nu putea fi altfel de cât l-am manifestat în articolul intitulat: »O critică jignitoare«.

E fără îndoială o răuire gravă, adusă muceniciei unui preot al cărui aport adus Bisericei sale strămoșești îl va scri în documente vii cândva istoria însăși a Bisericii.

Sunt în măsură să mărturisesc cu cuget deschis că în părțile în care preoții au înțeles chemarea înalt Preasfințitului Metropolit Nicolae, să folosească »Oastea Domnului«, au isbutit să facă minuni. Felul de luptă adoptat de »Oastea Domnului«, întru totul în legătură cu Biserica în ce privește tinta dar potrivit dragostei creștine pe care o recomandă aşa de stăruitor marele nostru Părinte Ioan Gură de Aur, a căstigat nesfârșit mai mulți rătați și păcătoși pentru Biserică de căt metoda combativă de la Arad.

Stau la îndemână cu dovezii, ca unul care de 8 ani cercetează satele țării.

Iar ca o dovadă recentă la greșita preluire a lucrului »Oastei Domnului«, este satul X din preajma Capitalei în care, preotul având aceleaș păreri

despre »Oastea Domnului« ca Preasfințitul Grigorie și refuzând o conlucrare cu această asociație, a isbutit, cu felul său de luptă, să piardă pe fiecare zi sufletele spre a-i le fura baptiștii (cea mai periculoasă sectă după părerea însăși a Părintelui Episcop de la Arad).

Ce mângăiere sufletească am avut însă în satele în cari preotul, cu ajutorul ostașilor Domnului, a căstigat prin dragoște pe cei rătați!

Dar oare o deosebire de tactică în ce privește luptă, și mai ales când experiența adveresește dreptatea felului de a lupta al frației tale, poate oare îndreptăși pe o înaltă față bisericească pe care o respectăm aşa de mult, să te jignească, și încă în clipele acestea când stropești cu lacrimi de suferință îndelungată, neodihnita râvnă de a reda Bisericii pe dezertorii ei?

Ne înbii prin articol să nu ne mai rugăm pentru frația ta și pentru sănătatea puțină pe care o macini în lucrul cel de măntuire sufletească pentru că acest fapt e socotit tot de Vlăduța de la Arad ca o »premărire personală« a frației tale.

Câtă vreme vor mai trăi oameni pierduți în fărădelegi, cari prin lucrarea binecuvântată de Dumnezeu cu roade duhovnicești a »Oastei Domnului« s-au întors la matca credinței sub darurile crucii lui Isus, nu te vom uita din rugăciunile noastre, cum nu vom uita pe nici unul dintre preoții și arhierei cari zidesc sufletele în Biserica cea vie a lui Hristos.

Sus înima, la Domnul Mângăerii și Păcii!

I. Gr. Oprisan.

VORBE CU TÂLC.

Când îți duci viața 'n muncă, cinste și credință-adâncă,— Casa ta, sub slava lumii, stă pe temelii de stâncă!

De-ai primi un dar, tu cată: bucurii prea mari să n'ai: Cei mai mulți, când îți fac darul, se gândesc ce-o să le dai?

VASILE MILITARU.

ANUL II.

Nr. 23

SIBIU,

7 Iunie

1931.

Să ne rugăm unii pentru alții.

Și poporul trebuie să se roage pentru păstorii lui sufletești. — „Rugați-vă pentru mine“ — zicea ap. Pavel. — Sf. Ioan Gură de aur cerea poporului să se roage pentru el.

Critica dela Arad a încrezut o poezioră în care un ostaș al Domnului se rugă pentru sănătatea preotului I. Trifa. Rugăciunea ostașului era timbrată drept o „preamărire“ a preotului I. Trifa. În legătură cu aceasta, vom întreba și aici pe marele nostru dascăl, pe sf. Părinte Ioan Gură de aur, să vedem ce spune el.

Dăm mai jos o învățatură, din care se vede că sf. Ioan Gură de aur e de altă părere decât critica dela Arad:

Deci și noi, iubiților, aceași zicem ca și apost. Pavel: »rugați-vă pentru mine« (Efeseni 6, 19). Nimeni dintre voi să nu mă judece de ușurință, și nici dintr-o umilință nemăsurată să mă lipsească de un ajutor atât de mare. Si nici nu o spunem aceasta cu același gând cu care a spus Pavel, căci el voind a încuraja pe învățători, le spunea să se roage pentru dânsul, pe când noi facem aceasta voind a ne folosi mult, și a căstiga ceva mare și bun prin rugăciunile voastre. Si suntem deplini încredințări, că dacă voi toți într'un cuget, veți înținde mâinile către Dumnezeu pentru smerenia noastră, veți căstiga totul.

Dar acolo în Scriptură, zică tu, cei mari, adică povățitorii poporului, se rugau pentru popor, pe când tu ceri ca poporul să se roage pentru cel mai mare, adică pentru povățitorul și conducătorul său.

Știi și eu, iubitule, dar rugăciunile voastre îndreptate lui D-nezeu pentru noi, răsfrâng tot binele asupra noastră, căci noi stăm aici spre binele vostru, și ne îngrijim de ale voastre. Așa dar rugăți pe Dumnezeu, fiecare din voi, și în particular și în public.

Aveți iubiților, un răzbinoic înfricoșat! Voi vă îngrijiți fiecare de ale sale, pe când noi ne îngrijim de toate ale voastre și ale noastre la un loc! Am dat la o parte durerile principale de războiu, însă diavolul se înarmează mai grozav contra noastră, căci chiar și în războiul dușmanul se încearcă mai înainte de orice ca să doboare pe general. De aceea toți ostașii aleargă spre partea aceea, de aceea este văzut mult, căci fiecare se silește să-l scape, și toți îl îngădădesc din toate părțile cu scuturile și armele lor, căci voiesc a apăra capul lui.

Am mare nevoie, iubiților, de rugăciunile voastre, și nimeni, după cum am spus, dintr-o umilință nemăsurată să mă lipsească de acest ajutor. Dacă ale noastre vor merge bine, apoi atunci și ale voastre vor fi mai strălucite; dacă cele ale învățăturei curg din belșug asupra noastră apoi bogăția de sigur că vă revine vouă. »Nu cumva păstorii se păstrează pe ei înșiși« (Iezuchil 34, 2). Vezi cum Pavel cere în-

tră una astfel de rugăciuni? Nu auzi cum Petru a fost răpit din închisoare, fiindcă rugăciuni îndelungate se făceau pentru el?

Eu nu numai în biserică, ci și acasă mai înainte de orice, fac către Domnul rugăciunea mea pentru sănătatea voastră sufletească și trupească. Altă rugăciune nici nu este mai bună pentru un preot, decât a se ruga lui Dumnezeu pentru căstigarea celor bune de către păstorii lui, mai înainte de a se ruga pentru sine.

Iar dacă noi facem rugăciuni și cereri pentru voi toți, deși suntem atât de departe de mărimea faptului, apoi cu atât mai mult suntești datori voi a face aceasta. A se ruga unul singur pentru mulți, este lucru foarte îndrăzneț și are nevoie de mult curaj, pe când a se aduna mai mulți la un loc și a face cereri și rugăciuni pentru unul singur nu e nimic greu. »Unde vor fi doi sau trei, zice Hristos, adunați întru numele meu, acolo sunt și eu în mijlocul lor«.

Acestea toate cugetându-le, vă rog a-mi da ajutor prin rugăciunile voastre, ca și voi să fiți lauda noastră și noi a voastră în ziua Domnului nostru Isus Hristos, pe care fie a o vede cu toții cu încredere și curaj, prin Domnul nostru Isus Hristos, căruia împreună cu Tatăl și cu Sf. Duh, se cuvine slava, stăpânirea și cinstea, acum și pururea și în vecii vecilor Amin.

În Oaste au mai intrat:

Din Fundeni (jud. Tețcani): Gh. E. Doroban și soția Frăsina.

Din Obârșia Nouă (j. Romanați): Toma T. Ciucă și soția Stanca și fia lor Dumitru.

Din Corabia (jud. Romană): Mihail M. Marinescu.

Fiul meu! Eu sunt Domnul care te întărește în ziua necazului.

Fiul meu! Eu sunt Domnul care te întărește în ziua necazului. Vino la mine când ești necăjit! Din pricina că prea arareori te rogi, măngăierile cerești se depărtează de tine. Înnainte de a cere cu stăruință ajutorul Meu, umbli să găsești ușurare și măngăiere în altă parte.

Dar toate acestea nu-ți sunt de nici un folos, și, în cele din urmă, trebuie să mărturisesti, că numai Eu pot să măntuiesc pe cei ce nădăjduesc în Mine și că în afară de Mine, nicăieri nu se poate găsi sprinț puternic, sfat bun sau tămauduire desăvârșită.

Indată ce furtuna a trecut însă, înviorează-te cu lumina îndurărilor mele, căci Eu sunt lângă tine, zice Domnul, și-ți dau înapoi tot ce-ai pierdut, ba încă și mai mult.

E ceva cu nepuțință la mine? Mă asemănă Eu, oare cu cei cari făgăduiesc și nu împlinesc?!... Unde este credința ta? Fii hotărât și neclintit! Nu te lasă, fii curajos, căci îți voi trimite măngăiere cât de curând.

Așteaptă-mă, așteaptă-mă, că voi veni și te voi măntui... Ceea ce te turbură este o ispătă, iar ceea ce te spământează, o frică zadarnică.

Ce folos să te îngrijești de ceea ce va fi de acum înainte, de ceea ce nu poti cunoaște? Tot mai amar te amăgești. Ajunge zilei răutatea ei! Ce poate fi mai nesocotit și mai zadarnic decât să te bucuri sau să te întristezi de lucrurile viitoare, cari poate că nu se vor întâmpla niciodată?

Inima ta să nu se turbure și să nu se înfricoșeze! Crede în Mine și aibi nădejde în mila Mea! Când socotești că ești departe de Mine, adeseori atunci Eu sunt foarte aproape de tine. Când crezi că ai pierdut totul, atunci ai prilejul să dobândești mai mult. Nu poți zice că ai pierdut tot, când nu îți s-au împlinit dorințele!

Nu judeca lucrurile prea în grabă, nu te întrista de orice întâmplare, oricăr de grea ar fi, și nu te tângui, ca și când ai fi pierdut orice nădejde de scăpare.

Nu te gândi că te-am părăsit cu totul, când te las fără ajutor cătăva vreme, sau că te lipsesc de măngăierile Mele: numai așa vei ajunge în împărăția cerurilor. De bună seamă că e mult mai bine pentru tine și pentru toți slujitorii Mei să treceți prin suferințe și necazuri, decât să vă meargă toate după pofta voastră.

Cunosc adâncul inimii tale și știu deci că e folositor pentru măntuirea ta să fii uneori strâmtorat, ca nu cumva râvnă fa să slăbească, și căpătând o încredere prea mare în tine, să te crezi mai bun de cum ești.

Ceea ce îți am dat, pot să-ți iau înapoi și iarăși să-ți dau când voesc.

Ceea ce-ți dau este al Meu; ceea ce-ți iau, nu este al tău, căci dela mine să pogoră tot binele și tot darul desăvârșit.

Când îți trimit vre-un necaz sau vre-o amărăciune, nu cărti și nu te întrista, căci într-o clipă îți iau povăra și-ți schimb întristarea în bucurie. Orice-aș face cu tine, Eu rămân tot drept și vrednic de laudă.

Dacă judeci după dreptate și cu înțelepciune, niciodată n-ar trebui să te întristezi aşa de mult la vremea de năcasă, ci să te bucuri și să-mi aduci mulțumiri.

Adu-ți aminte, fiul meu, de cuvințele acestea!

Da! Doamne. Eu trebuie să mă las cu totul în brațele Tale și să mă întărești în dragostea Ta. Fie viața Ta!

(Luată din carte »Urmând pe Domnul«; cea mai bună carte de măngăiere și întărire sufletească, în boale, încercări și necazuri).

Veniti la Mine...

*Veniti la Mine, veniti cei osteniți,
Cei apăsați de soartă, cei bolnavi și trudiți;
Voi toți veniti la Mine, veniti cei obidiți
Si toți cei întristați, la Mine să veniți!...*

*Veniti, veniti la Mine, voi, cei desmoșteniți,
Aci împovărați, la înimă zdrobiți,
In Mine găsiți pacea, voi, cei neliniștiți;
Limanul de scăpare, voi, cei primejduiți.*

*Veniti, veniti la Mine, voi cei împătiți
Sîn pacea Mea, cea sfântă, în veci, vă odihniți!
E vremea, astăzi, din duhul lumii, să ieșiți
Căci niciodată 'n lume, voi, pace, nu găsiți!*

*Ce dulce-i Doamne, jugul Tău și pacea Ta de sus
Odihnă — adevărată, când viața e'n apus...
La Crucea de viață, pe care ai fost pus
Ajută-ne, să fim, deacuma, o, Isus!...*

*Suntem cu toții bolnavi, trudiți și amărâți...
De greutăți, la Cruce, noi suntem doborâți,
Ajută-ne, Isuse, să rămânem căzuți
La Crucea Ta, cea sfântă, de dragoste răpuși.*

*O oare pierdută în hăuri suspină
S'o curățești, Isuse, de spinii și de tină.*

**I. Marină, învățător-ostaș,
Săsciori-Alba.**

Din viața martirului Sundar Singh.

Ce scrie despre el o misionară din Europa, care a trăit în țara lui.

In legătură cu articolul nostru din numerile trecute despre moartea de martir a marelui vestitor și apostol al evangheliei, Sundar Singh — dăm mai jos câteva interesante amănunte pe care le-am citit într-o carte frumoasă, scrisă de misionara Renee de Benoit, care a făcut misionarism printre păgânii din țara lui Sundar Singh.

Acest Tânăr, abia de treizeci de ani, convertit la vîrsta de 14 ani, prigont de familia și poporul său, se retrase din lume ca să urmeze chemarea lui Dumnezeu. *Imbrăcat cu o haină lungă galbenă, pe care o partă sfîntă, din Indii, ne-având nimic al lui decât Noul Testament, cutreieră țara spre a vesti Evanghelia. Cu toate prigoniile a putut pătrunde până în Tibet.*

Nu primește bani dela nimeni, și trăește din ce i-se dă. Câte odată rămâne zile în șir nemâncat, mulțumindu-se cu niște frunze găsite pe câmp.

... Gonit cu sălbătacie dintr-un sat în care vesteau Evangelia, Sundar Singh caută un adăpost într-o peșteră în mijlocul unei păduri apropiate, unde voia să petreacă noaptea.

Deodată sosește o ceată

de bărbați înarmați. Ceasul morții a sosit. El închide ochi, își înalță sufletul la Dumnezeu, pregătindu-se să-l întâlnescă. Dar după câteva clipe vede cu mirare că este singur. Se culcă și doarme liniștit. A doua zi dimineață, aceiași ceată de oameni înarmați, stau în fața lui. Ca și în ajun își închină viața Domnului. »Iată-mă« zice el, »faceți cu mine ce vreți.«

Dar în loc să puie mâna pe el, acești oameni îi zic: N'am venit azi de dimineață să-i facem vre-un rău, dar să te întrebăm cine era eri seară lângă tine. Aveam de gând să te omorâm, dar erau atâtea ființe în jurul tău, că n'am putut să ne apropiem de tine.

Sundar Singh înțelesă că Dumnezeu trimisește fingerii Lui să-l apere.

Viața lui este plină de experiențe minunate ca și a Apostolilor. O viață de lepădere de sine, închinată cu totul Dumnezeului Său, viață de prigoniere și suferință, dar plină de-o bucurie nemărginită, pe care nimeni n'o poate prinde, decât aceia ce cunosc pe Hristos, o viață săracă în ochii lumii dar bogată prin puterea de sus.

I. B. Lulu.

În scurtă vreme, făcându-i o scurgere devale și astupând-o cu pământ luat dintr-un deal apropiat.

Când văzură ei o asemenea ispravă, căzură în grea mirare, zicând:

— »Iată ce pot face cei mulți laolaltă!«...

De-atunci, satul se curăță de boli, iar gospodarii se simță mai vrednici și mai îmbucurați, dându-și seama prin faptă că în adevăr »unirea face puterea«.

Al. Lascarov Moldovanu.

Ce am învățat dela un ostaș de pe Murăș.

De multe ori am avut dorința să iau parte, la o adunare, a Oastei Domnului, din satul O.

Ce mi-a plăcut mai mult, din cele auzite, vi le spun și D-voastră.

Ascultați, ce-a spus fratele Ion Guroiu:

»Fraților! Rare am văzut să-și facă cineva sfânta cruce, cum trebuie. M'am gândit, poate și de aceia n'o fac, fiindcă nu știu.«

Încă pe când eram mic, mă învăță bunica, fie iertată, să-mi fac cruce. Si țin bine minte, parecă ar fi azi, cum îmi spunea:

Dragul mamei, Sfânta cruce se face uite așa: Cele 3 degete dela mâna dreaptă le ții strâns laolaltă înseamnă Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Cele 2 degete mai mici dela mână, pe care le strângem în podul palmei, ne amintește cele două înțărișări ale lui Isus: dumnezească și omenească.

La închinăciune, când ducem mâna la frunte înseamnă, că toată mintea noastră o punem în slujba lui Dumnezeu.

Când ducem mâna în jos la inima noastră, înseamnă că toată inima, cu dragostea ce-o avem, să o dăm Aceluia, pe care-L pomenim.

Când punem mâna la umeri, trebuie să nu uităm că o parte din puterile noastre să le punem și în slujba Domnului, făcând fapte creștinești.

Amin, înseamnă: așa să se întâmpile cum am zis.

De căteori văd vre-un ostaș — zice mai departe fratele vorbitor — făcându-și crucea cam pripit, fără s'o ducă uneori la frunte, la inimă și la umeri, îmi ziceam în gândul meu, desigur nu știe ce înseamnă semnul crucii.

Pentru noi ostași ai Domnului, e o datorie ca s'o știm, s'o facem cum trebuie și să spunem și altora cu blândeță.

N. Crețu,

inv.-director școlar, Orăștie.

Raportul No. 54, Oastea Domnului București.

O zi plină a Oastei: petrecerea duhovnicească dela Sărulești.

Gruparea noastră a avut multe bucurii în Domnul în timpul de când i-a fost dată puțință să activeze. Dar nici una n'a fost la înălțimea celei pe care am trăit-o la Sărulești, în ziua de 17 Maiu, la sora noastră din oaste, d-na Maria Brăiloiu.

În dimineață acelei zile coboram în gara Sărulești opt ostași ai Domnului. Ne aștepta cu fratească bucurie, sora noastră.

Cel dintâi lucru pe care l-am făcut, am mers la căminul de copile orfane a cărui conducere spirituală și grija în deaproape o are chiar sora noastră. Într-o casă de țară, îmbietoare, lângă gară își au căminul aceste copile (fără unul sau fără amândoi părinții).

S'au adunat în grabă în sala de clasă. Ne-au cântat îngerește: Hristos a înviat, O ce valuri de 'ndurare și alte cântece creștine. Apoi una, cea mai mică, la care tocmai venise mama ei în ziua aceia, a cerut voie să se roage. Auzeam întâia dată o rugăciune de copil, neînvățată pe din afară, slobodă. Ce cerea mititica Domnului?

»Cele bune și de folos« Coniștei (d-na Brăiloiu), doamnei (profesoara), tovarășelor de școală, mamei și ajutor să treacă anul cu pace. În rugăciunea scurtă, ca o telegramă, ea încheia: »Tu știi Doamne cât te iubim.« A fost înduioșător, că aproape toată vremea, această copilă, care nu-și văzuse mama de jumătate de an, a stat, ca oarecând pe pieptul Domnului »ucenicul cel iubit«, cu capul pe pieptul maicei sale. O scenă pe care nici unul dintre noi nu vom uită-o.

Apoi fratele Oprișan le-a grăbit pe înțelesul lor, după o rugăciune de mulțumire, despre binecuvântările ce-au venit în lume prin copii, pilduind din Evanghelie și din viață.

La sora Brăiloiu, acasă, am petrecut clipe neuitate. Într-o livadă, pe covor de iarbă, în tovărașia naturii renăscătoare de viață, laolaltă cu păsările, am cântat cântece de slavă lui Dumnezeu, am citit bucăți de zidire sufletească din felurite cărți din »Urmând pe Domnul«, din »Oastea Domnului« și din Scriptură. Ne-am făcut mărturisiri frătești. Unul dintre noi ne-a înduioșat prin lucrarea pe care a făcut-o Domnul cu el. Iată un crâmpel din mărturisirea lui: »Eram bețivul bețivilor. După ce mă îmbătam, nu mi-ajungea o trăsură. Luam câte două și stăteam cu un picior pe scara uneia și cu altul pe scara celeilalte. Tutunul îl fumam cu patimă nebună. Soția mea m'a ajutat nesfârșit de mult să ajung la Domnul. Dar la început, citeam sfânta Scriptură cu țigara în gură, măcar că soția mea plângea de durere că nu știa ce fac. Când într-o zi am auzit o predică a părintelui nostru, ostaș al Domnului (Părintele Ouatu), un fulger a căzut peste șandramaua sufletului meu și de atunci m'am întors la Dumnezeu.« În zilele de Paști, acest frate a predicat în Biserică satului său natal. S'a făcut acolo o mișcare sănătoasă.

Si cu multe alte mărturisiri, cari de cari mai de seamă, ne-am petrecut ceasurile noastre, duhovnicește, departe de lume. E întâia dată când nimic dintrale lumii n'au fost în adunarea noastră. Ne-am simțit în raiu: căci n'am vorbit, toată vremea, de căt de Domnul.

La mesele pe care le-am luat, la sora noastră, ne-am simțit, cu adevărat la cină sufletească. Rugăciunea ne ducea cu gândul la vremurile sfintilor ucenici. Sora noastră ne-a servit cu apă de izvor, apă bună ca și sufletul ei limpede. În casa sa nu se bea niciodată picătură

CÂNTĂ SLUGA DOMNULUI

DUHUL MEU

»Doamne, mânăstește-ne«
Matei 8, 25.

In clipa aspră, când
Văzduhu-i zid de nori.
Si urlă ţuerând
Ca mările'n vâltori,
Potopul volburând,
Smerită sluga Ta,
Străjar de mir străbun,
Eu, caldă ruga mea
Sfielnic vin și-o pun
In palma Ta de nea:

...Păzește Duhul meu,
Nevolnic, scăpată,
În viscolul cel greu;
Si 'mbracă-l iar, bogat
În giulgiu de curcubeu...

A. NANU.

de vin. Ne-am simțit fericiti găsindu-ne întru totul pe linia noastră de viață. Însemnăm că sora noastră a desființat încă de acum doi ani hanul de la drumul mare, în care se bea și se petreceau că ajunsese de pomină acest local. De atunci și până azi, de când luptă să-l arendeze cuiva — cu condiția să nu aducă nici o băutură spirtoasă — nu-nimeni doritor de aşa afacere! Satan s'a supărat că i s'au dus ortacii și se încruntă acum auzind că sunt pe acolo ostași de ai lui Isus care-i strică sootelile.

După prânz a avut loc adunarea tot în această livadă. (În sat fiind lupta electorală în toiu, n'am putut să ne ducem cum rânduise). Au luat parte copiii căminului de orfane. Oamenii casei și ai moșiei. Câțiva învățători din satele apropiate și un număr de săteni din Pârlita—Sărulești (Ilfov).

Au început copiii cu »Hristos a înviat«. Ostașii au cântat »Veniți, Veniți«. Frat. Oprișan a făcut rugăciunea după care a tălmăcit Evanghelia orbului din naștere, subliniind aceste învățături: Nu orice suferință din lume este o urmare a păcatului. Ci, adese ori, un prilej de a se arăta lucrările Domnului (Ioan 9, 3). Nimic bun, însoitor, nu se face fără de milostivirea Domnului. Indurarea lui Dumnezeu este lucrul de căpetenie la care trebuie să nădăduim. Pentru vindecarea (însănătoșirea, renașterea) cuiva trebuie o ascultare deplină de voia Domnului (Ioan 9, 11). Un om nou (orbul vindecat) se naște numai

prin întâlnirea cu Isus. El este ocarât, vrămajșit de lume, de farisei. La vederea unui om în Hristos se face desbinare în lume (Ioan 9, 16).

Căci el mărturisește cu putere *adevărul*: una știu, că am fost orb și acuma văd. Omul nou vorbește despre Isus *ca un fericit* căci îl mărturisește ca Fiul al lui Dumnezeu (Ioan 9, 38). Adevărul care se desprinde pentru noi toți din icoana orbului din naștere: prin firea noastră suntem în orbie sufletească. Cine intră în școală ascultării lui Isus devine din orb, om cu vedere bună și din cerșetor, om bogat. La judecată nu ne va învinui nimeni altul, pe noi cari zicem că vedem dar stăm cu obloanele păcatului, de căt orbul din naștere.

Ostașii au cântat »Deșteaptă-te creștine«, »Bate moartea la fereastră«, »Psalmul 137«. Fratele D. Nanu, oaspetele noスト, marele nostru poet creștin, a citit o bucată. Fratele H. Tănărescu, din oaste, a citit bucată d-lui Lascarov-Moldovanu »Trandafirii morții« din carte »Un tăciune și un cărbune«. La cântări s'au întrecut, întru slăvirea lui Dumnezeu, frații.

S'a încheiat cu o frumoasă rugăciune de mulțumire și de punere a lucrării la picioarele Domnului nostru.

Un frate a observat că a trecut prea repede această zi sfântă care echivalează cu o lună de concediu. Lacrimile oamenilor ne-au mărturisit că trebuie să ne mai întoarcem.

Secretariatul Oastei.

Sfințirea de steag din Deva. (Iud. Hunedoara).

Măreață serbare au avut frații ostași din Deva și jur la 3 Maiu 1931. În această zi s'a sfintit frumosul steag al Oastei din Deva.

Dis de dimineață sosesc diferitele grupări de ostași — cîntând și cu steaguri — spre pompoasa biserică din capitala județului. În grada momentului am semnat grupări de ostași din 24 comune din județul nostru și o grupă din județul Sibiu. Se oficiază sf. Liturghie de 3 preoți la care asistăm cu toții. Stranele bisericii cam tăcute de altădată, abia încap pe cântăreții, cari alternativ se întrec în râvna de-a mări pe Domnul. Dela Cheruvic, răspunsurile liturghice au fost date de corul mixt din Deva, condus de măestrul prof. Ignaton. Terminată liturghia, părintele N. Duma, ține o prea frumoasă predică, explicând evanghelia slăbănușului, după care urmează și sfintirea steagului. În mijloc, în fața altarului fratele ostaș Radu ține în mâini fi umosul steag, ce încină spre Isus își aşteaptă sfintirea, sub scutul căruia vor alerga de-acumă ostașii din Deva pentru măngăierea suferințelor, și se vor inspira de râvnă și tărie sufletească, pentru a trece mai ușor calvarul vieții pământești. Laudă se cuvine fraților deveni, să de-a bunul

Dumnezeu ca vrednică lor faptă să fie urmată de căt mai multe grupări.

In legătură cu acest act foarte instructiv a vorbit și pă. Borțan din Vârmaga.

Masa comună se ia în grădina bisericii pe masa verde sub umbra brazilor și mai aproape de Domnul. La ora 2 d. m., asistăm la vecernie și pavecenită în biserică, unde se desfășoară și bogatul program al ostașilor sosiți. Răspunsurile sunt cântate acum de ostașii din Deva. Cuvântul de deschidere îl face preotul local N. Duma, care prin iubire și blândă trătare a știut să grupeze și să câștige căt mai multe suflete pentru oaste.

Rugăciunea este cântată de mica fetiță Paulina Blaj din Vârmaga. Mica cântăreță, prin o voce sonoră și artistică a atrăs aprecierile tuturor. Iată cum mica cântăreță își îmulțește talantul. Fratele Berian dela Orăștie, vorbind din cele văzute la Ierusalim, ne face să ne simțim pe locurile minunilor lui Isus.

O serie de recitări religioase, care de care mai frumoase — recitate de micii ostași și ostașe — ne-au stors lacrimi. Mulți și buni cuvântători sau prezentat, dar programul prea încărcat să a rezâns. Despre biserică, însu-

flețitor a vorbit ostașa Clara Hărău din Peștiș. Fiecare grupare de ostași a dat căte un cântec ori poezie religioasă. În varianță melodioaselor cântări, cu adevărat ne-am simțit atrași de ceva tainic mai aproape mai largă Domnul meu. Adânc mișcat a vorbit de încheiere înv. ostaș Gheorghe Popa din Bârsău, scoțând în relief munca Oastei Domnului. Își exprimă bucuria de a vedea înșiruiti sub falnicul steag, în unire și partea intelectuală a

credincioșilor noștri, dupăcum și sf. Pavel zice: »Un domn, o credință, un botez«. (Efes. 4, v. 5).

Mulțumește preoților și tuturor ostașilor de frăteasca primire și sprijinul dat. Îndeosebi se adresează Sibienilor.

În nădejdea că darul Du-hului sfânt va aprinde în toate inimile focul cel ceresc al dragostei creștine, spre mântuirea noastră, închide adunarea.

Ostaș Raportor.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Din Vrani (j. Caraș).

Duminică în 10 Maiu adunându-ne ostașii Domnului din comuna noastră, am avut bucuria să constatăm cumcă cu ajutorul Domnului nostru Isus Hristos creștem și ne întărim din zi în zi în cele duhovnicești. Adunarea s'a deschis cu cântarea »Mărire tie Hristoase Dumnezeul nostru« apoi »Impărate ceresc« și »Tatăl nostru«.

După deschiderea adunării am cunoscut întărindu-ne în cuvântul Domnului. Apoi am cântat Priceasna și alte cântări frumoase de ale oastei.

La această adunare au cerut să fie înscrise în Oaste și surorile Maria Balmez și Elena Miter, fiind primite de întreaga adunare cu multă bucurie și dragoste.

O soră ostașă veche lucrătoare în via Domnului îndreptându-se spre cele două surori noi întărite în oaste le-a arătat că Oastea Domnului este întemeiată după cuvintele Apostolului Pavel către Timotei: »Sufere împreună cu mine ca un bun ostaș a lui Hristos«, apoi în cuvinte însuflări le îmbărbătează să rămână pe calea sfântă ce au apucat, până la sfârșitul vieții.

După adunare ne-am îndreptat cu toții către casele noastre bucurându-ne că să-mântă aruncată de Domnul nostru Isus Hristos a răsărit și aduce roade. *Un ostaș.*

Din Vâlcele rele (jud. Hunedoara).

In ziua de 23 Aprilie (Sf. Gheorghe) com. Vâlcele rele a avut o deosebită sărbătoare de înălțare sufletească. La cheamăra ostașilor, din sus numita comună au venit frați și surori ostași din aproape toate comunele de pe Valea Streiului. Credincioșii noștri de aci și comunele vecine au avut deosebită satisfacție și mulțumire sufletească a cunoaște mai aproape rostul »Oastei D-lui«. Curagiul cu care pășesc ostașii în contra păcatelor, abnegația modestie și mai ales credința vie care lucrează în ei a fost de admirat. Sf. Liturghie a fost servită de preoții: R. Ciocan din loc, și pă. Oct. Medrea din Str. Plop. Răspunsurile le-au dat corul ostașilor condus de un harnic frate. La sfârșitul sfintei Liturghii a cuvântat pă. R. Ciocan, despre viață și credința statornică a sfântului

Gheorghe în legătură cu timpul actual. După câteva cântări frumoase și înălțătoare de suflet și poezii religioase a vorbit pă. Oct. Medrea despre criza sufletească de azi. Fiind timpul ploios la sfârșitul sfintei slujbe ca prin minune s'a făcut timp frumos și eşind la câmp s'a servit sfântul maslu. Când ne-am întors acasă a început iarăși ploaia.

Luându-se masa pregătită cu dragoste frătească de ostașii și ostașele din Vâlcele rele, ne-am dus iarăși la sfânta biserică unde s'a desfășurat frumosul program al ostașilor veniți în Vâlcele rele. A deschis ședința (adunarea) pă. Oct. Medrea prin o cuvântare în care arăta rostul »Oastei D-lui« în apostolatul laic, spunând între altele că Oastea D-lui trebuie să fie mâna dreaptă a preoțimiei pentru cucerirea Impărației lui Dumnezeu între oameni.

Au mai vorbit între alții ostași frații: Zărie Pădurean, Neag Petru și zelosul ostaș George Muntean din Batiz. Sau declamat poezii frumoase de mici ostașeșcolari și școlari, s'au cântat cântări înălțătoare cari au stors lacrimi în ochii mulțimii adunate în număr considerabil, cu toată vremea rea. In decursul sărbării a sosit și pă. I. Tirinescu din Boșorod. La sfârșit a mulțumit pă. R. Ciocan, ostașilor spunând că va fi cel mai bun ocrotitor și sfătuitor a lor ori de căteori vor avea lipsă, și să nu dispereze nici odată în lupta pe care au întreprins-o în această viață pământească ca să zică și ei la sfârșitul vieții lor ca apostolul: »Luptă bună am luptat, credința am păzit« ...

Un asistent.

În Oaste au mai intrat:

Din Grozești (jud. Lăpușna): Ion Ignat și Petru Jalbă.

Din Toplița (jud. Mureș): Ioan Vodă și soția Ana, Moldovan Simion, Antal Gheorghe și soția Valeria, Răpan Petru și soția Paraschiva, Teslovan Vasile și fica Aurelia, Antal Ioan și soția Maria, Antal Ileana, Antal Vasile și soția Paraschiva, Suci Sia, Văduva Pop Ana, Bobric Maria, Pop Maria și Cristia Maria.

Din Rădin (jud. Roman): Gh. Gherasim. — Din Cichirdic (jud. Roman): Vasile Carp. — Din Todireni (jud. Roman): Constatin Crețu.

Din Lăslău mare (j. Tr.-mică): Maria Laurențiu.

Din Buciumeni (județul Bălți): Iustin Paroscan.